

Flemming Jensen
Kongen af Malmø
395 sider
Alhambra

Så forskellige ting som statsministre, ambassadører, udplyndring i forne tider og ligheden mellem jysk og svensk-norsk-humor kommer under behandling i denne veloplagede og morsomme roman. Politisk-satirisk kalder forlaget den, og det med det øje, man læser den. Og dobbeltheden er ganske tydelig, idet vi får en del at vide om politik og historie. Og lige når vi skal til at fordybe os i det mere seriøse, så sker forløsningen gennem en vending, en sætning, et ord, der med satiriske virkemidler udløser et godt grin. Herligt.

Det er fuldstændigt bizarre episoder og forfærdeligt grinagtig ordlege, der er så kendetegnende for Flemming Jensen, som vi kender fra film, teater, tv og meget andet.

Barokt og lærende samtidigt, og de to ting på samme 2 reolhylde-centimeter, det er sjældent.

Man bliver bleg af misundelse over, at Flemming Jensens hjerne kan slå så mange knuder, at han kan finde på det morsomste i stort set alt. Det er en kunstart, han besidder, og som forståeligt nok gør ham til en skattet fortæller og humorist, uanset hvor han kommer frem.

Handlingen kort fortalt:

En konge ligger for døden, og nu skal der handles hurtigt. For stafetten skal givnes videre til kronprinsen, der dog har forelsket sig i en ung, afrikansk kvinde fra en anden trosretning.

Forhindringerne begynder at stå i kø, og de to kan ikke familiesammenføres, da prinsen insisterer på at følge dansk lovgivning, hvorefter det danske kongehus må flytte til Sverige.

Alt fra fotografens drag over nakken på journalisten, til Shakespeares univers og blankvers og til, hvor mange i Danmark der hedder Olsen, Klaus eller Hvemsomhelst, alt bliver spiddet

elegant og underfundigt med en pen, der er en skarpretter udi humor værdig.

En sådan skarpretter er Flemming Jensen.